

Sygn. akt I C 1037/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Czyżewska

po rozpoznaniu 24 lipca 2020 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. W. kwotę 3 936,65 zł (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści sześć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

1. 3629,15 zł (trzy tysiące sześćset dwadzieścia dziewięć złotych piętnaście groszy) od 10 marca 2017 r.,

2. 307,50 zł (trzysta siedem złotych pięćdziesiąt groszy) od 26 marca 2017 r.

w każdym przypadku do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. W. kwotę 1913 zł (tysiąc dziewięćset trzynaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 66 zł (sześćdziesiąt sześć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1037/17

UZASADNIENIE

Powódka P. W. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3.936,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.629,15 zł od dnia 10 marca 2017 r. do dnia zapłaty, oraz od kwoty 307,50 zł od dnia 26 marca 2017 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w dniu 24 stycznia 2017 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do powódki pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd sprawcy był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał roszczenie co do zasady i wypłacił powódce odszkodowanie w wysokości 3.006,10 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwane Towarzystwo (...) wniosło o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi odszkodowanie ustalone po oględzinach pojazdu i sporządzeniu kalkulacji naprawy, które w jego ocenie pozwalało na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Podniósł także zarzut znacznego i bezzasadnego zawyżenia szkody oraz naruszenia obowiązku minimalizacji szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 stycznia 2017 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do P. W. samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody wywołane jego ruchem w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność i przyznał P. W. odszkodowanie w wysokości 3006,10 zł

okoliczności bezsporne, a ponadto decyzja wypłaty – k. 40.

P. W. na własny rachunek zleciła sporządzenie ekspertyzy rzeczoznawcy samochodowemu, zdaniem którego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu wyniosły 6 635,25 zł. Z tego tytułu poniosła koszt w wysokości 307,50 zł

dowód: kalkulacja naprawy – k. 12-16, faktura k. 17.

Pismem z dnia 15 marca 2017 r. pełnomocnik P. W. wezwał ubezpieczyciela do rozpoznania do dopłaty odszkodowania w wysokości 3 629,15 zł.

dowody: wezwanie do zapłaty z 2 maja 2017 r. – k. 10.

W odpowiedzi na reklamację pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

dowód: pismo pozwanego z dnia 25 maja 2017 r. – k. 33-35.

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy samochodu M. (...) nr rej. (...) po kolizji z dnia 24 stycznia 2017 r. wynosiły 6 648,57 zł.

dowód: opinia biegłego – k. 78-97, opinia uzupełniająca – k. 123, 138-141.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach szkody, a przede wszystkim w oparciu o opinię biegłego wydaną na potrzeby niniejszego procesu.

Głównym dowodem w sprawie była opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów L. A., traktowana łącznie z opiniami uzupełniającymi, która w ocenie Sądu w sposób wyczerpujący odpowiada na zadane pytania zawarte w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego. Biegły jednoznacznie wskazał, i szeroko uzasadnił, iż zastosowanie części zamiennych o jakości (...) czy (...) (tzw. „zamienników”) nie pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji, zaś użycie do naprawy części nowych i oryginalnych nie wpłynie na zwiększenie jego wartości. Nadto w bardzo precyzyjny sposób wyliczył koszt naprawy samochodu, w oparciu o analizę kosztów występujących na lokalnym rynku. Opinia ta została sporządzona

przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach, po wszechstronnym rozważeniu całości materiału dowodowego, zawiera szeroko umotywowane wnioski.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie, z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Zgodnie z argumentacją wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Zdaniem Sądu nie ma znaczenia – podnoszony przez pozwanego – fakt, iż powódka zbyła w toku procesu sporny pojazd, bowiem obowiązek wypłaty odszkodowania nie jest uzależniony ani od dokonania naprawy pojazdu ani od zamiaru jej wykonania. Celem odszkodowania jest wyrównanie straty jaką poszkodowana poniosła, a niewątpliwie taka w niniejszej sprawie wystąpiła. Szkada ta powstała w dniu 24 stycznia 2017 r. na skutek kolizji drogowej i na ten moment należy ustalić jej wysokość. Całkowicie nieprzydatna dla ustalenia wysokości szkody w przedmiotowej sprawie jest metoda dyferencyjna, przyjmująca iż szkodą jest różnica między wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a kwotą za jaką powód zbył uszkodzony pojazd. Jako utrwalony w orzecznictwie należy uznać bowiem pogląd, zgodnie z którym obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Rzeczywista naprawa samochodu nie stanowi warunku dla dochodzenia odszkodowania z tytułu uszkodzonego samochodu, obliczonego na podstawie ustalonych kosztów naprawy. Zastosowania takiego miernika dla ustalenia wysokości odszkodowania wymaga przede wszystkim jego kompensacyjna funkcja (uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7 – 8, poz. 103, wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku, sygn. akt V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

Pozwany wskazywał również na zasadność zastosowania rabatów na części i materiały lakiernicze u dostawców oraz stawek robocizny w warsztatach współpracujących z powanym, z uwagi na fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego informował poszkodowaną o takiej możliwości. W ocenie Sądu takie stanowisko pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie. Przede wszystkim zapis ten znajdował się w części końcowej kalkulacji, jednakże kosztorys ten był od początku kwestionowany z uwagi na fakt, iż został sporządzony w przeważającej części w oparciu o zamienniki, co jak biegły uznał, było niezasadne. W konsekwencji nie sposób uznać, że poszkodowany został skutecznie poinformowany o możliwości nabycia części, które umożliwiły usunięcie uszkodzeń pokolizyjnych w sposób pozwalający na jego przywrócenie do stanu sprzed szkody, tj. części nowych, oryginalnych.

Sąd uznał również, iż nie podlegałaby zaliczeniu na poczet należnego powódce odszkodowania kwota, jaką otrzymałaby ona z tytułu ewentualnej sprzedaży powypadkowego pojazdu. Brak jest tu bowiem podstaw do

zastosowania konstrukcji wyrównania korzyści z uszczerbkiem. Trudno bowiem uznać, aby cena sprzedaży uszkodzonego auta – w sytuacji gdy sprzedaż została dokonana przez poszkodowanego w wykonaniu przysługującego mu prawa rozporządzenia rzeczą będącą jego własnością – stanowiła korzyść pozostającą w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę.

Tym samym należało ustalić wysokość szkody w oparciu o koszty naprawy pojazdu ustalone przez biegłego. Jak wynika z opinii koszty te wynoszą 6648,57 zł. Mając na względzie powyższe oraz fakt, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi 3006,10 zł, zasadnym było zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki żądanej kwoty na mocy ww. przepisów, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie, z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest, więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Sąd uznał za zasadne żądanie zasądzenia kwoty 307 zł., która stanowiła koszt opinii zleconej indywidualnie przez stronę powodową w celu ustalenia wysokości szkody w przedmiotowym samochodzie. Przy ustalaniu wysokości odszkodowania towarzystwa ubezpieczeń posługują się specjalistycznym oprogramowaniem dotyczącym sporządzania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu np. (...), jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu, skorzystanie przez powoda z pomocy firmy zajmującej się rozliczaniem takich kosztów pomogło precyzyjnie określić wartość przedmiotu sporu i wystąpić z pozwem o zwrot należnego, dalszego odszkodowania. Pamiętając należy, że przepis art. 187 § 1 pkt. 1 k.p.c., jako jeden z warunków formalnych pozwu wymienia dokładne określenie roszczenia. W przypadku technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu, wymaga to skorzystania z wiadomości specjalnych, zatem koszty te pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z roszczeniem odszkodowawczym.

O odsetkach od kwoty 307 zł orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu na mocy powołanego wcześniej art. 481 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na mocy art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany jako strona przegrywająca winien zwrócić powódce poniesione przez nią celowe koszty dochodzenia swoich praw. Na koszty te złożyły się: 196 zł – opłata od pozwu, 917 zł – koszty zastępstwa prawnego powiększone o opłatę skarbową (zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 800 zł – zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego. Nadto, należało ściągnąć od pozwanego w oparciu o art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. nieuiszczone koszty sądowe w postaci niepokrytych z zaliczki kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w wysokości 66 zł.

Sygn. akt I C 1037/17

ZARZĄDZENIE

Dnia 12 sierpnia 2020 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Marek Jasiński